

SAGA SOARELUI NEGRU

Éric Giacometti
Jacques Ravenne

„Giacometti-
Ravenne
ne oferă
un roman
cu spioni la fel
de incitant
ca Indiana Jones!”

Julie Malaure, *Le Point*

relieva haosului

NICULESCU fiction

ROMAN

www.cartepedia.ro

SAGA SOARELUI NEGRU

Éric Giacometti
Jacques Ravenne

relicva haosului

Traducere:
Claudiu-Eduard Brăileanu

NICULESCU fiction

Valoarea timbrului literar este 2% din prețul de vânzare și se adaugă
acestuia. Sumele se virează la Uniunea Scriitorilor din România,
cont nr. RO44 RNCB 5101 0000 0171 0001, sucursala BCR Unirea.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GIACOMETTI, ÉRIC

Relicva haosului / Éric Giacometti, Jacques Ravenne;
trad.: Claudiu-Eduard Brăileanu. - București: Editura Niculescu, 2024
ISBN 978-606-38-0982-8

I. Ravenne, Jacques

II. Brăileanu, Claudiu-Eduard (trad.)

821.133.1

© 2020, Éditions Jean-Claude Lattès (Première édition juin 2020)

Titlu original: *LA RELIQUE DU CHAOS. La saga du Soleil noir*,
par Éric Giacometti et Jacques Ravenne

© Editura NICULESCU, 2024

Bd. Regiei 6D, 060204 – București, România

Telefon: 021 312 97 82

E-mail: editura@niculescu.ro

Internet: www.niculescu.ro

NICULESCU fiction este un imprint al Editurii NICULESCU

Comenzi online: www.niculescu.ro

Comenzi e-mail: vanzari@niculescu.ro

Comenzi telefonice: 0724 505 380, 021 312 97 82

Redactor: Dragoș Ghițulete

Tehnoredactor: Lucian Curteanu

Design copertă: Carmen Lucaci

ISBN 978-606-38-0982-8

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nicio formă și prin niciun
mijloc, electronic sau mecanic, inclusiv prin fotocopiere, înregistrare sau prin orice sistem de stocare și accesare a
datelor, fără permisiunea Editurii NICULESCU.

Orice nerespectare a acestor prevederi conduce în mod automat la răspunderea penală față de legile naționale și
internaționale privind proprietatea intelectuală.

Editura NICULESCU este partener și distribuitor oficial OXFORD UNIVERSITY PRESS în România.

E-mail: oxford@niculescu.ro; Internet: www.oxford-niculescu.ro

Prolog

Rusia

17 iulie 1918

Ekaterinburg

Casa Ipatiev

Era o noapte blândă de iulie. Una numai bună de petrecut cu râsete și băuturi, departe de izbe și de dormit sub cerul liber fără vreun risc de a te îmbolnăvi de plămâni. O pauză binecuvântată, la fel de rară precum anii de recolte abundente. Aici, în orașul de la poalele Munților Urali, la granița dintre Europa și Asia, vara durează doar cât o clipire din ochi apoi totul devine o întindere nesfârșită de gheață.

Și, totuși, în această seară de iulie, niciun suflet din Ekaterinburg nu se bucura de blândețea nopții. De la Revoluție toți trăiau într-o iarnă continuă, ferecați bine în casă, posaci, închiși în sine. De teamă. În primul rând, era frica de comuniști, adevărații deținători ai puterii în oraș. Regiunea a fost, de altfel, supranumită și *Uralii Krasnyi*, Uralii Roșii, din cauza zelului sovietului local de a-i extermina în masă pe dușmanii poporului: burghezii, chiaburii și reacționarii de tot felul. Frica se manifesta și față de Albi, de armata lor pestriță formată din regimente imperiale loiale țarului decăzut și din hoarde de

cazaci devotate căpeteniilor militare, pe cât de cruzi, pe atât de îndrăzneți. Albii năvăliseră din câmpiile Siberiei și se apropiau implacabil de obiectivul lor. Nu mai era decât o chestiune de zile până să ajungă la porțile orașului.

Doi urși, scoși din minți de furie, sfâșiau Rusia cu dinții. Unul Roșu, celălalt Alb. O luptă oarbă și feroce, din care doar unul putea supraviețui.

— Tovarășe Evgheni, crezi că ne vor cruța dacă vom cădea în mâinile lor?

— Cazacii nu vor ierta pe nimeni. Milostenia nu face parte dintre rarele calități pe care le posedă câinii albi ai atamanului Krasnov. Te vor tăia în bucăți așa de mici încât nici măcar taică-tu nu te va mai putea recunoaște. Tăiat de viu, vreau să spun...

Evgheni Berin, cel care tocmai vorbise, avea mai puțin de treizeci de ani, dar se exprima rar, ca un bărbat mai în vârstă. Privirea îi era palidă, obosită de prea multe orori văzute. Tânărul soldat de lângă el părea abia ieșit din copilărie și aproape că plutea în haina lui peticită.

Așezați în ghereta postului de pază, cei doi bărbați împărțeau o țigară pe jumătate arsă. Stăteau cu picioarele așezate pe cutia de muniție a mitralierei *Maxim*, îndreptată spre obloanele casei Ipatiev. Prin decizia Sovietului din Ural, casa cocheta cu două etaje, cuibărită pe un deal din oraș, pe strada Voznessensky, fusese transformată într-o fortăreață improvizată. O palisadă, ca un zid de lemn flancat de două posturi de pază, înconjura reședința. Până și geamurile feres-trelor fuseseră acoperite cu vopsea albă. Un detașament al Armatei Roșii staționa permanent în vilă pentru a o păzi. Și,

de parcă nu era de ajuns, o echipă de cekişti¹ sosise cu o săptămână înainte. Motivul acestei desfășurări de forțe nu era pentru nimeni un secret. Tot Ekaterinburgul cunoștea identitatea familiei închise de la sfârșitul lunii aprilie în casa Ipatiev

— Ca să adorm, mama îmi povestea că atunci când murim o nouă stea va începe să strălucească pe cer, murmură puștiul. Și mai spunea despre Calea Lactee că e ca o pânză de sidef unde fiecare stea ascunde un suflet.

— Tolea² Kabanov, maică-ta pare să fie o femeie de ispravă, dar este și o mare idioată! exclamă Evgheni Berin, lovindu-l în umăr pe tânărul soldat. *Durak*³! Poporul nu mai crede în toate balivernele acestea: Suflet, Dumnezeu, paradis... Invenții create pentru a-i opri pe țărani și pe muncitori să se răscoale. Singurul paradis existent este cel creat de noi pe acest pământ.

Dacă vom reuși, a adăugat.

Revoluția nu începuse nici măcar de un an, iar dușmanii ei erau atât de numeroși încât nici cei din interior nu îndrăzneau să se gândească prea curând la o victorie. Regiuni întinse din teritoriul țării erau sub controlul armatelor albe, ajutate în secret de englezii și de francezii mâhniți profund de tratatul de pace semnat între bolșevici și nemți.

Evgheni și-a strivit mukul de țigară pe pietrișul murdar și s-a uitat la ceas. Sosise vremea să acționeze. Așteptase prea mult momentul: o eternitate! Exact treisprezece ani. Considerat unul dintre cei mai buni ofițeri ai temutei CEKA,

¹ Membri ai CEKA, poliția politică a Revoluției, din care apoi a apărut KGB.

² Diminutiv de la Anatolie.

³ Idiot.

Evgheni Berin se mândrea cu faptul că devenise revoluționar încă de la început. Activist și luptător, călit în oțelul cel mai pur al idealului bolșevic. Tovarășul Lenin îl alesese pe el și pe nimeni altcineva să raporteze ce se va întâmpla în acea noapte între pereții casei Ipatiev. Berin parcursese aproape două mii de kilometri de la Moscova cu *Transsiberianul*, de la vest la est, într-o călătorie lungă și grea, presărată cu opriri intermitente, între Nijni Novgorod și Ekaterinburg.

O lumină a țâșnit prin ușa întredeschisă a vilei. Tovarășul Pavel Damov și-a făcut apariția și l-a chemat cu un semn din mână. Evgheni îl disprețuia pe acest om. Pentru el, Damov era o brută fără scrupule, chiar dacă înzestrat cu o inteligență remarcabilă. Reușise să prindă trenul Revoluției și chiar să urce în unul dintre cele mai bune vagoane, cel al CEKA. Primise porecla *Pocalul de Plumb*. Un alint primit în urma unei operațiuni de represiune lansate contra unei mănăstiri din Kostroma, pe malul Volgăi. Cuprins de o inspirație de moment, Damov îi forțase pe călugări să înghită plumb topit pe post de botez, înainte de a-i ucide cu lovituri de topor. Fapta i-a asigurat o avansare în CEKA. În șase luni Damov devenise călăul oficial al celor mai importanți dușmani ai regimului. Gurile rele șopteau că era corupt până în măduva oaselor, dar nimeni nu reușise să o și demonstreze.

Evgheni fluieră printre degete pentru a-l alerta pe șoferul camionului oprit în stradă. Motorul bătrânului ZIS a tușit de trei ori înainte de a porni cu zgomot.

— Tovarășe, spuse tânărul soldat, nu mai înțeleg nimic. De trei seri îi tot ceri lui Grigori să-și pornească grămada de fiare și să ardă benzină timp de cincisprezece minute. Gălăgia făcută se aude până în celălalt capăt al străzii. Ieri s-au plâns și vecinii.

— Mă bucur că au făcut-o. Continuă să fii atent în post!

— Vin cu tine?

Evgheni și-a lăsat privirea să rătăcească deasupra copilului. Ce vârstă să fi avut? Șaisprezece? Sau poate șaptesprezece ani? Dacă s-ar afla, nu ar mai apuca sfârșitul anului. Ultimele rapoarte despre pierderile Armatei Roșii erau înfiorătoare. Tânărul Kabanov nu trebuia să asiste la ceea ce urma să se întâmple.

— Nu, Tolea... Uită-te în continuare la stelele tale...

Evgheni a coborât din postul de pază și a mers cu pași repezi până la poarta larg deschisă. Mirosea a transpirație și a vin oțetit. *Pocalul de Plumb* era înconjurat de vreo doisprezece bărbați. Erau înarmați cu revolvare *Nagant*, în timp ce șeful lor ținea în mână un *Mauser* cu șapte cartușe. Jumătate erau letoni, nu de origine rusă, sau unguri, tovarăși de drum ai bolșevicilor. Mai era și Iakov Iurovski, comandantul trimis de sovietul din Urali. Ultimul l-a bătut pe umeri pe Evgheni.

— Ai ajuns fix la timp, tovarășe. Întreaga familie și slujitorii au fost adunați la etaj.

— Li s-a spus că vor fi cu toții fotografiați în pivniță, ca să arătăm lumii întregi că trăiesc încă, rânji *Pocalul de Plumb*.

Unul dintre letoni ridică mâna, cu un aer plictisit.

— Cred că... cel mic nu poate merge... Cu boala lui...

— Tatăl lui va fi bucuros să-l ducă în spate, a râs *Pocalul de Plumb*. Nu mă plictisi cu astfel de amănunte, tovarășe!

Evgheni a mers în spatele *Pocalului de Plumb* și al lui Iurovski pe scara ce ducea la pivniță. Cizmele răsunau pe treptele de piatră. Douăzeci și trei. Erau în total douăzeci și trei de trepte. Evgheni știa numărul lor pe de rost, repetase scena de mai multe ori. Nici nu se punea problema să dea dovadă de amatorism.

Pocalul de Plumb a ajuns primul la subsol. Și-a dat seama cu satisfacție că instrucțiunile lui fuseseră respectate întocmai. Scânduri de lemn acopereau peretele din spate. Sala era mare, ar fi putut găzdui cu ușurință un comitet de cartier. Un candelabru cu ciucuri, nepotrivit pentru acel decor, revărsa o lumină la fel de rece ca vârful Munților Urali.

— Până și în pivnițele lor, burghezii își afișează aroganța, scuipă Damov.

Evgheni s-a retras în întuneric pentru a avea o privire de ansamblu. L-a observat pe reprezentantul sovietelor, oprit în mijlocul pivniței, scoțând din jachetă o bucată de hârtie mototolită. A citit cu voce joasă textul concis de justificare a prezenței lor în casă, în această noapte. Niciun oficial nu îndrăznise să semneze documentul.

Zgomotul călcâielor care bocăneau răsună pe scări. Evgheni s-a afundat și mai mult în penumbră.

Servitorii au deschis balul. Un lacheu, o cameristă, un bucătar urmați de medicul familiei. Priveau cu toții îngroziți în jurul lor. Lui Evgheni i se părea că lipsește unul, dar nu era sigur. Nu avea nicio importanță. În fond... nu ei erau cei importanți!

Cekiștii i-au împins spre fundul sălii.

— Lipiți-vă de perete. Servitorii în fața stăpânilor, pentru poză.

Apoi s-au auzit alți pași, mai atenuați. Și șoapte. Cinci femei au apărut în strălucirea palidă. Cu părul dezlegat, cu rochii gri și groase, cu fețele adormite, mergeau ca somnambulii.

Cea mai în vârstă dintre ele, mama, înainta cu greu, urmată de cele patru fiice ale ei, slăbite. Procesiunea acelor umbre părea legată printr-un lanț invizibil. După ele a apărut un

bărbat purtând în brațe un copil, privindu-l cu tandrețe. Cu mustața căzută, cu barba neîngrijită, cu obrazii supti, îmbrăcat într-o cămașă lejeră care îi accentua trupul subțire.

— Aș putea avea două scaune pentru soție și pentru fiul meu? întrebă el șovăitor.

Pocalul de Plumb l-a luat de reverul gulerului.

— Încă te mai crezi stăpânul casei, Kolia⁴.

Comandantul Iurovski a intervenit:

— Dă-i pace, comandante! Nu suntem niște monștri...

I-a făcut apoi semn unuia dintre letoni care a adus două scaune șubrede. Mama s-a așezat fără să scoată vreun cuvânt, în timp ce tatăl l-a lăsat încet pe băiat pe cel de-al doilea scaun, șoptind:

— Stai drept, Alioșa, domnii ne vor face poze. Hai, capul sus!

S-a întors și spre fetele sale:

— Și voi la fel! Nu uitați cine sunteți!

Grupul era gata, în sfârșit. Stăpâni și servitori erau cu toții aliniați cu grijă în așteptarea fotografului.

În pivniță s-a instalat liniștea deplină.

Pitit lângă scară, Evgheni Berin analiza cu atenție fiecare detaliu al scenei din fața ochilor săi. Simțea, destul de ciudat, un sentiment pe care-l credea uitat: milă. Bărbații și femeile acestea erau ființe în carne și oase, la fel ca el.

Una dintre fete încerca să-și înăbușe suspinele, încurajată de sora cea mai mare. Mama nu părea să înțeleagă ce se întâmplă. Evgheni cunoștea pe dinafară numele tuturor membrilor familiei. Cele patru fete: Olga, Tatiana, Maria, Anastasia. Pe mama o chema Alexandra. Iar ultimul era, Alexei, un bastard.

⁴ Diminutiv de la Nicolae.

Berin simțea că nu mai este așa de hotărât. Nu trebuia. Nu acum. Așteptase prea mult momentul. Și-a scos din buzunarul pantalonilor colierul fin, din argint, al surorii sale mai mici, podoabă de care nu se despărțea niciodată.

Și curajul a revenit. Familia din fața lui nu era ca toate celelalte. Cele cinci femei, alături de băiat și de bărbat erau Romanovii. Familia imperială provenită dintr-o dinastie care a condus țara cu mână de fier timp de trei secole. Bătrânul mândru, cu trupul slab, încercând să pară puternic era Nicolae al II-lea, fostul țar al tuturor rușilor.

Și, totuși, bărbatul pe care-l detesta mai mult decât orice pe lume părea la fel de amenințător ca un câine bătrân înfometat. Evgheni lupta să-și alunge imaginea de tată de familie.

Până la urmă era Nicolae cel Sângeros.

În anul 1905, de la Palatul lui din Sankt Petersburg, bărbatul acesta cu privire blândă a ordonat armatei sale să tragă asupra a sute de oameni lipsiți de apărare.

Evgheni a strâns cu putere colierul în pumn.

Natalia. Abia împlinise treisprezece ani. A găsit-o moartă într-o dimineață, lungită în piața înghețată, cu fața desfigurată în mod sălbatic de o lovitură de sabie.

Tovarășul Lenin avea dreptate: *niciun fel de milă pentru opresori.*

Vocea Pocalului de Plumb a spart liniștea:

— Este momentul să terminăm, tovarășe Iurovski.

Comandantul a înaintat către țar bombându-și pieptul. Trebuia să respecte uzanțele.

— Prin prezenta hotărâre judecătorească și după deliberarea Sovietului din Urali, tu, Nicolae Romanov, soția ta și toți urmașii voștri sunteți condamnați la moarte. Sentința este aplicabilă pe loc.

Zgomotul încărcării pistoalelor a răsunat din capătul sălii. Țarul nu s-a clătinat și și-a păstrat privirea semeață.

— Aici nu este justiție, ci crimă. A unor femei și a unui copil. Nu sunteți decât niște monștri. Dumnezeu și oamenii vă vor judeca pentru crimele voastre.

— Dacă te referi la crime, tu ai deja multă experiență, Nicolae...

Fostul țar a dat din cap.

— Nu înțeleg.

— Pierdem timpul, l-a întrerupt Iukovski apropiindu-se de ei, cu pistolul în mână.

Evgheni a ridicat mâna și i-a aruncat o privire arzătoare. Era mâna dreaptă a lui Lenin, iar autoritatea lui se impunea asupra tuturor persoanelor din sală. Comandantul a bătut în retragere.

— Lasă-mă să termin, pe urmă faci tu ce vrei.

Evgheni s-a întors din nou spre suveran.

— Țare! Tata și cu mine defilam sub balconul tău pe 9 ianuarie 1905.

Nicolae a pălit. Berin a continuat cu o voce aspră.

— Îți amintești? Nu cereau decât un colț de pâine și libertate. Sor-mea te iubea mult, spunea că ești bun și generos. Erau acolo femei și copii. Sute. De vârsta alor tăi. Și ce-ai făcut tu în noaptea aceea? Ți-ai asmuțit câinii asupra lor. Soldații tăi s-au năpustit direct asupra oamenilor. Râzând, după câte se povestește. Când m-am întors dimineată, am dat de cadavrul surorii mele. Tata avea și el mațele pe-afară, ca un porc însângerat pentru Paște.

Evgheni a fost cuprins de furie.

— Se spune că în seara aceea, în același palat, soția și fiicele tale probau rochiile cusute cu perle și smaralde venite direct de

la Paris. Iar tu, la balcon, fumai o țigară bună deasupra car-nagiului.

Nicolae s-a clătinat, dar nu și-a schimbat direcția privirii.

— Doamne ferește, dar îmi iubesc mult poporul, spuse țarul scuturând din cap. Nu am vrut niciodată acel masacru, comandantul a luat decizia. Mă căiesc în fiecare zi în fața lui Dumnezeu.

— Cu atât mai bine! Curând vei putea sta de vorbă direct cu El, îi răspunde Evgheni făcând un semn lui Iurovski.

— Stați, așteptați!, a implorat Nicolae. Cruțați-mi soția și copiii. În schimb, vă voi spune un secret greu de crezut. Unul care va face din voi oameni puternici. Mai puternici decât Lenin și Troțki.

Evgheni îl cerceta pe condamnat. Era învățat cu minci-noșii, făcea parte din sarcinile de serviciu să-i cunoască, dar omul din fața lui îi părea sincer.

— Te-ascult.

— Dinastia noastră a transmis-o de secole. Obiectul acesta ne-a oferit putere și bogăție. La începutul Revoluției, am făcut greșeala de a-l îndepărta și de a-l pune într-un loc sigur. Îți voi spune unde se află, dar eliberează-mi familia.

Evgheni a pus mâna pe pistol și l-a îndreptat spre tâmpla țarului.

— Nu te afli în situația de a-mi dicta ce să fac, Nicolae. Spune-mi secretul.

— Este o... relicvă. Una sacră, venită din străfundul vea-curilor. Este...

S-a auzit un foc de armă. Ultimul țar al Rusiei nu și-a mai putut duce fraza până la capăt. S-a clătinat, iar o pată roșie i-a umezit cămașa în dreptul inimii. Pe urmă s-a prăbușit, sub ochii îngroziți ai familiei și ai servitorilor. S-au auzit urlete.

— O relicvă! Ce prostie! a râs *Pocalul de Plumb*, ținându-și încă pistolul fumegând. Lenin spune că superstiția este botnița...

— Eu dau ordine aici, urlă Berin.

— Ai venit să observi, dar eu trebuie să execut. Vrei să menționez în raportul meu atitudinea ta contrarevoluționară? mârâi Damov. Pleacă de aici înainte de a-ți face o gaură în piele.

Berin aruncă o privire spre comandant și spre ucigașii care se uitau la el. Știa acele priviri. Cea mai mică ezitare din partea lui va fi raportată. S-a apropiat de haită.

— De acod, dar eliberează fetele și pe puști. Nu au...

— Nu veni cu sentimentalisme, mic-burghez ce ești! strigă *Pocalul de Plumb*, ținând din nou *Mauser*-ul. Tovarăși, țintiți așa cum v-am învățat, la nivelul pieptului. În niciun caz la cap, iese prea mult sânge.

Revolverele și puștile s-au dezlănțuit în mijlocul urletelor familiei imperiale și ale servitorilor ei. Unul dintre călăi, rămas fără muniție, și-a scos baioneta și a înfipt-o în gâtul țareviciului care se târa pe podea. Moștenitorul tronului muri cu capul pe cizmele tatălui său.

— Ce cretin! Va umple locul de sânge!

Împărăteasa și una dintre fiice păreau încă vii. *Pocalul de Plumb* s-a aplecat asupra suveranei care se târa pe pământ ca un vierme. Raze roșii și verzi scânteiau în mijlocul corsajului său însângerat.

— Ia te uită la ele ce blindate sunt... Gloanțele au ricoșat din pietrele prețioase ascunse în rochiile lor.

Pocalul de Plumb a smuls două smaralde și un rubin de pe corsetul Alexandrei, apoi a țintit în ochiul fiicei care se agăța de mama ei.

Evgheni și-a simțit inima grea: execuția devenise un carnagiu.

— Terminați-le! strigă Iurovski. Și aduceți cadavrele să le punem în camion.

— Pe urmă? întrebă Evgheni.

— Le ducem la treizeci de kilometri, în pădurea Patru-Frați. Le ardem și le aruncăm resturile într-un puț. Să notezi neapărat în raportul tău că totul s-a desfășurat așa cum a fost prevăzut. Tovarășii nu au ezitat să-și ducă la bun sfârșit sarcina revoluționară.

Ucigașii se aplecau asupra cadavrelor însângerate ale sărmanelor victime pentru a le jefui de bijuterii. Lui Evgheni îi venea să-i omoare unul câte unul. Erau din același aluat ca asasinii surorii sale și ai tatălui său.

— Nu voi uita să pun în evidență curajul tău în fața acestor femei și a copilului, îi aruncă el cu dispreț. De altfel, *Pocalule de Plumb*, îmi vei da toate bijuteriile pe care oamenii tăi se grăbesc să le adune. Ele sunt proprietatea Revoluției.

Berîn s-a întors pe călcâie. Îi venea să vomite. Răzbunarea atât de așteptată se transformase într-un dezgust de nedescris. Podeaua și peretele s-au dizolvat într-o masă amorfă de carne, sânge și urină. Un miros pestilențial domnea în pivniță și în mintea lui febrilă. A fost ultima amintire pe care a păstrat-o despre Romanov.

Când a părăsit casa Ipatiev, a tras adânc aer în piept și apoi și-a ridicat privirea spre cerul nopții. Acolo sus avea impresia că stele noi sclipesc.

Germania
Pomerania
Iulie 1942

Mașina aluneca încet pe un drum cu pietriș mărunțit ce nu mai părea folosit de ani de zile. De jur împrejur se întindeau păduri întunecate și impenetrabile. Tristan se întreba dacă mai locuia cineva în regiune. Se vedeau când și când cărări pierdute printre copaci, dar niciodată acoperișurile caselor sau silueta ascunsă a vreunei ferme. De când au părăsit Königsberg, drumul se tot afunda într-o pădure opacă, ducând spre mare. Tristan îl observa din când în când pe șoferul în uniformă care arunca priviri îngrijorate către hărțile întinse pe scaunul pasagerului. Și el trebuie să fi avut senzația amețitoare și absurdă că s-a pierdut într-o lume fără sfârșit. La o privire mai atentă, Tristan și-a dat seama că se pot descoperi urme mai vechi ale unor activități umane. Aici mănunchiuri de crengi împletite cu mărăcini, acolo un copac doborât cu un topor și acoperit deja de mușchi. Totul părea abandonat.

— Suntem departe de castel?, întrebă Tristan.

Șoferul a făcut o pauză înainte de a răspunde. În SS disciplina cerea să-ți cântărești cu atenție cuvintele.

— După mine, cam jumătate de oră până la malul mării, apoi încă vreo oră până la domeniul von Essling.

Tristan a coborât geamul ca să-și scoată capul afară. Ramurile grele ale copacilor formau deasupra drumului un tunel din frunziș. Era imposibil să vezi culoarea cerului. A simțit în schimb o pală de vânt cu miros de iod biciuindu-i obrazul. Marea Baltică nu era departe. Distanța scurtă rămasă l-a făcut să-și pună ordine în gânduri.

Plecaseră la ordinul expres al lui Himmler. În timpul întâlnirii fugare acordate lui Tristan de către Reichsführer, i-a indicat clar că, odată cu intrarea în război a Statelor Unite și ținând cont de luptele crâncene de pe Frontul de Est, *Ahnenerbe* va trebui să-și asume noi responsabilități. Și voia să știe dacă Erika era în stare să și le asume, după ce fusese rănită în Veneția.

— Ia uitați acolo!, i-a arătat șoferul.

Masa întunecată a pădurii se lumina din ce în ce mai mult. Printre copaci se distingeau o reflexie argintie, ca o flacără tremurândă. Pinii cu trunchiuri răsucite gemeau în vânt. Liziera se apropia. Deodată, după un viraj, apărură marea, imensă și cenușie, cu undele fremătând, mângâiată de nori albi, grei.

Mașina s-a oprit.

Tristan a coborât în bătaia vântului.

Într-o oră o va revedea pe Erika.

Și se va afla în fața propriului destin.

Liebendorf.

Domeniul von Essling.

Trecuseră mulți ani de când Erika nu mai intrase în dormitorul ei de adolescentă. Când s-a întors la castel pentru convalescență, familia preferase să o îngrijească în altă cameră decât a ei, pentru a nu-i provoca amintiri. Medicii spuneau că devenise amnezică și că memoria trebuia să îi fie protejată. Erika a ridicat din umeri. Niște idioți! Își amintea orice, de la primul dinte căzut și aruncat sub pernă până la ultima noapte de dragoste cu Tristan. Dar uitase complet ce se întâmplase cu adevărat la Veneția, în timpul întâlnirii dintre Hitler și Mussolini. Se trezise la spital, cu tâmpla dreaptă străpunsă de un glonte venit de nu se știe unde. I s-a explicat că fusese rănită într-un schimb de focuri cu un comando englez care încercase să-l asasineze pe Führer, dar ea nu-și mai amintea nimic. De atunci a încercat în zadar să pună cap la cap ceea ce s-a putut întâmpla. Degeaba.

A împins ușa. Storurile din cameră erau trase. Nu le-a deschis. Știa ce se află dincolo. O alee lungă, mărginită de flori, traversând parcul până la poarta de intrare. Pe acolo avea să vină și Tristan. Cunoștea priveliștea pe de rost și oricum prefera penumbra. Din ziua accidentului, prea multă lumină îi provoca amețeli.

S-a întins pe pat. I se părea că era mai moale decât înainte. Cu siguranță că au pus mai multe păături ca să protejeze lenjeria de pat de umiditate. Pereții erau goi, cu excepția unuia unde se puteau vedea două fotografii în rame de sticlă. Prima, în sepia: o femeie cu fruntea strălucind sub o diademă mare de aur, în timp ce nenumărate coliere îi curgeau pe piept. Era Sophia Schliemann, soția arheologului care a descoperit

ruinele mitice din Troia și Micene. Îmbrăcată ca un idol, Sophia purta bijuteriile descoperite de soț, podoabe vechi de câteva mii de ani. Femeia o fascinase pe Erika atât de mult încât și-a ales meseria de arheolog. A doua fotografie arăta un bărbat la vreo treizeci de ani, cu o față măslinie, jovială, mânuind un târnăcop în fața unui perete. Profesorul său de arheologie de la universitate, Hans. Și, mai presus de toate, prima ei dragoste. Femeia a atins rama cu tristețe. Ce ar fi spus dacă ar fi aflat că va deveni directoarea *Ahnenerbe*? Întotdeauna s-a întrebat cum a reușit să ajungă șefa cea mare. Dintr-o tânără arheoloagă promițătoare, devenise unul dintre cei mai importanți cercetători ai Reichului. Cum ea, fată de familie bună, sfârșise prin a căuta svasticile sacre, dar incerte, la Montségur, în Creta, apoi la Veneția? Prima dată acționase la ordinul Reichsführer-ului, dar apoi ce a oprit-o să renunțe la tot?

Răspunsul a fost un nume: Tristan.

Pentru el a continuat. S-a ridicat din pat și s-a sprijinit de perete. Amețeala îi revenea. Dar unde era bărbatul când glonțul aproape că a omorât-o în Veneția? Ce făcea? De ce nu a protejat-o? În gaura neagră a memoriei sale, o umbră continua să alunece. Era omul pe care îl iubea.

Marea Baltică

Drumul se întindea de-a lungul unei dune acoperite cu iarbă. Tristan stătea în picioare, lângă mașina staționată. Un fir de nisip purtat de vânt l-a obligat să închidă ochii. Aici nu exista vară. S-a aplecat și a alergat spre poteca îngustă care străpungea duna spre plajă. Nisipul era presărat cu o grămadă

de lemn cenușiu și scoici goale. Tristan avea impresia că traversează un inexplicabil cimitir marin. S-a simțit mai bine când a ajuns la malul apei, pe fâșia îngustă de nisip maroniu acoperită constant de spumă. Tălpile i s-au afundat în nisipul umed și a simțit că își revine în sfârșit. În adâncul sufletului urâse întotdeauna marea. Acest orizont nesfârșit nu era la înălțimea standardelor omului. Limita, frontiera nu mai exista, înlocuită de dorința de a merge tot mai departe. Cuceritorii nestăpâniți, dictatorii fără scrupule erau siguri de oamenii care au privit prea mult marea. Tristan credea asta cu tărie. Avea nevoie să se gândească la ceva mai sigur. Astăzi mai mult ca niciodată.

De când Erika se retrăsese pe domeniul familiei sale, el nu încetase să-i scrie – legăturile telefonice funcționau prost – dar răspunsurile femeii erau scurte și banale. Francezul vedea aici semne contradictorii. Amnezia i se agravase oare sau femeia doar se temea? Era atinsă mai grav decât prevăzuse sau, din contră, își pregătea răzbunarea? Tristan devenise bănuitor. Se uita tot timpul în urma lui, își scotocea permanent lucrurile și încerca să fie cât mai discret cu putință. De la episodul din Veneția, nu mai primise niciun mesaj de la Londra. Se prefăcea că a dispărut.

S-a întors spre dună. Doar un ceas până la întâlnirea cu Erika. Imediat ce va ajunge, va ști cu exactitate: fie nu-și amintea de nimic, fie știa cine încercase să-i trimită un glonț între ochi.

Înseamnă că, odată ajuns acolo, nu va mai avea cale de întors.

*Liebendorf**Domeniul von Essling*

O scară largă ducea la castel. Fațada centrală, încadrată de două pavilioane, dădea spre parc. Peste tot în jur, pădurea stăpânea domeniul. Această fostă cabană de vânatoare a aparținut familiei von Essling de secole. Părinții ei au mărit-o și au modernizat-o pentru a face din ea reședința de vară a familiei. În ciuda transformărilor, castelul și-a păstrat austeritatea ancestrală și nici ferestrele franceze, nici acoperișurile multicolore nu reușeau să alunge o astfel de impresie.

Coborând din mașină, Tristan nu s-a putut abține să nu schițeze o grimasă: castelul arăta ca un mormânt ce nu așteaptă decât iarna ca să fie îngropat sub zăpadă. Erika a apărut pe trepte. Părul îi ajungea până la talie. Slăbise mult. Întinzându-se pe alee spre ea, Tristan se întreba dacă trebuia să o sărute sau nu. În multe luni de separare nu au amintit nicio dată de relația dintre ei. Apropiindu-se, Marcas a remarcat că fața îi devenise aproape transparentă. Doar ochii păreau că vin încă din lumea celor vii. Femeia purta o pereche de cizme uzate și pantaloni de cavalerie prea largi pentru ea. Pieptul îi dispăruse sub un pulover de lână.

— Ți-e rece? o întrebă Tristan punând o mână pe umărul femeii.

— Aici este întotdeauna frig, chiar și vara, a răspuns Erika în timp ce se îndepărta.

L-a condus în sufragerie. Era o cameră de trecere, cu uși mari în capăt, ce se deschideau spre parcul castelului. Bazine cu apă murdară, stătută, reflectau vârfulurile subțiri ale copacilor înalți. Fără să privească peisajul, Erika s-a dus să se

ghemuiască într-un fotoliu lângă șemineu. Și-a întins mâinile spre flacăra pentru a se încălzi.

— Sunt încă în convalescență, dar vreau să mă întorc cât mai repede la muncă. Spune-mi ce s-a mai întâmplat la *Ahnenerbe*.

Tristan a observat că tonul vocii îi era mai profund decât înainte.

— A fost numit un director temporar, Wolfram Sievers, un cercetător în preistorie. Se ocupă de chestiunile curente. În orice caz, odată cu intensificarea efortului pentru război, cea mai mare parte a programelor au fost stopate.

— Și căutarea svasticii? A mai rămas doar una acum.

Tristan s-a apropiat de foc. Nu-i era frig, dar strălucirea flăcării, în această reședință întinsă și apăsătoare, l-a liniștit.

— După cum știi, toate informațiile noastre pentru a găsi svastici provin de la *Thule Borealis*. Din indicațiile găsite acolo *Ahnenerbe* s-a dus în Tibet, la Montségur, pe urmă în Creta. Doar că nu există nimic, dar absolut nimic, legat de localizarea ultimei relicve.

— Și, totuși, manuscrisul spune clar că sunt patru svastici ascunse, nu?

— Da, însă textul lipsește aici. Fie a fost tăiat, fie cel care a scris *Thule Borealis* nu l-a putut termina.

Ca și cum căutarea o aducea înapoi la sine, Erika a reînviat brusc.

— Trebuie să decidem între aceste două ipoteze. Când ne întoarcem la Berlin, trebuie să adunăm o echipă formată în special dintr-un filolog, pentru a vedea dacă există semne lingvistice ce ne-ar putea permite să afirmăm că textul are o continuare și un specialist în documente vechi. Dacă o pagină

sau mai multe au fost rupte, și-ar putea da seama analizând manuscrisul la microscop.

Tristan o aprobă.

— Ai dreptate, dar ceea ce ne-ar ajuta și mai mult este să urmărim ce s-a întâmplat cu manuscrisul *Thule* până astăzi. Știm că a fost scris într-o abație, la mijlocul Evului Mediu, dar de atunci...

Francezul s-a ridicat și s-a îndreptat spre o vitrină din spațele camerei. Pe rafturi erau expuse torsuri și fibule din bronz, obiecte de ceramică funerară și statuia din gresie a unei figuri enigmatice mânduind un ciocan. Datorită acestor relicve Erika a devenit arheolog?

— Manuscrisul *Thule Borealis* a fost recuperat de Weistort.

Tristan s-a întors brusc. Weistort era fostul șef al *Ahnenerbe*, iar metodele lui de cercetare erau mai degrabă expeditiv.

— Și de ce nu mi-ai spus-o niciodată?

Erika a ridicat din umeri.

— Am aflat doar înainte să plecăm la Veneția. Informația se afla în hârtiile neclasificate ale lui Weistort. În orice caz, el a luat *Thule Borealis* de la un librar evreu din Berlin în anul 1938.

— Mă îndoiesc că a plătit-o cum și cât trebuie.

— Aceasta nu-i treaba noastră. Trebuie în schimb să-l găsim pe librar...

Francezul i-a retezat scurt vorba:

— Dacă tu crezi că Weistort i-a cruțat viața!

— Atunci îi vom găsi familia. Poate că știe ceva mai mult.

Tristan s-a uitat la ea, uluit.

— Vrei să găsești o familie de evrei în Germania nazistă din anul 1942? Ce vrei să fac mai întâi: turul lagărelor sau pe cel al cimitirelor? Ia spune-mi, ca să știu cum mă organizez.

— Ce-ar fi să-mi zici tu mai întâi de ce ești aici?

— Himmler intenționează să reorganizeze *Ahnenerbe* și vrea să știe dacă ești capabilă să îți reiei postul.

— Și tu ai fost desemnat să-mi evaluezi starea de sănătate? Tristan nu răspunse. În afară de amețelile provocate de rană, sunt bine. Dar mi-ar fi mult mai bine dacă aș ști ce s-a întâmplat în Veneția.

— Tu chiar nu îți amintești nimic? De data aceasta, Erika a fost cea care nu a răspuns. Ai fost victima unui glonț rătăcit. Un comando a încercat să...

— Nu vreau versiunea oficială. Mi-au servit-o alții destul. O vreau pe a ta. Unde erai când am fost împușcată?

— În același loc cu tine, pe terasa Palatului cinematografului. Acolo a fost evacuată delegația germană. În fața plajei.

— Și n-ai văzut nimic?

— Te-am văzut prăbușindu-te. M-am năpustit spre tine. Aveai fața plină de sânge. Ajutoarele au sosit foarte repede.

— Asta e tot?

— De ce să-ți imaginezi o altă versiune? strigă Tristan. Toată lumea spune același lucru. Sunt zeci de martori.

— Dar dacă eu mi-aș aduce aminte de altceva? întrebă Erika.

Tristan s-a uitat la ea. Existau doar două posibilități: fie femeia juca la cacealma, fie memoria i-a revenit, chiar și parțial. În ambele cazuri, era clar că nu mai avea încredere. De acum riscul devenea prea mare.

În cazurile de amnezie, amintirile exogene pot înlocui memoria defectuoasă. Este o formă de răspuns la anxietatea găurii negre.

— Nu știam că ai devenit specialist în amnezii între timp... rânji von Essling. Te-ai informat după accidentul meu? Pentru ce?

Tristan s-a uitat peste umăr către alee. Nu văzuse pe nimeni când a sosit. Nici grădinar, nici menajeră. Cine mai locuia în castel împreună cu Erika?

— Nu răspunzi ? Crezi că am înnebunit? Asta o să-i spui lui Himmler?

Se uită la scara care ducea la etaj. Era din stejar. Un miros de terebentină încă plutea în aer. Tocmai fusese lustruită cu ceară. Erika s-a ridicat și s-a sprijinit de spătarul fotoliului.

— Du-te la culcare! i-a spus Tristan. Nu ești în cea mai bună stare. Trebuie să te odihnești. Te conduc. Camera ta este la primul etaj?

În timp ce își puneă mâna pe umărul ei, s-a auzit zgomotul unui motor din curtea principală. Tristan s-a întors. Doi soldați SS s-au repezit spre trepte. În hol răsună ropotul cizmelor. O ușă s-a trântit.

— Domnule Marcas?

Francezul a dat din cap.

— Urmați-ne!